Recensie: De Laatste Showband 25 Jaar! ****

Stadsschouwburg Antwerpen
dinsdag 10 december 2024

foto © De Laatse Showband

Recensie:
"We zijn hier gewoon om ons goesting te doen, hé." Zo opende Patrick Riguelle de afsluiter van een reeks concerten die 25 jaar De Laatste Showband vierde. Het resultaat was een heerlijke voorstelling met liedjes van o.a. Bob Dylan, Elvis Costello, André van Duin, De Kreuners en David Bowie. Alles kon en alles mocht. De spirit was punk en de klank was rock. Nu is De Laatste Showband op zich al een overgekwalificeerde coverband die geweldige muziek maakt; voor deze gelegenheid hadden ze nog extra hulp van Beverly Jo Scott, Rick de Leeuw, Alex Agnew, Milow en Ian McCulloch. Het leverde enkele pareltjes op die heel wat indruk maakten. Vooral Alex Agnew kwam heel verrassend uit de hoek.

'De Laatste Showband 25 Jaar!' opende met een soulversie van 'Gotta Serve Somebody' van Bob Dylan, de 80's-Pop van Mink DeVille's 'Love & Emotion' en een obscuurder, maar leuk rocknummertje van The Who: 'Happy Jack'. En daarmee was de toon gelijk gezet. Het mocht er stevig aan toe gaan, maar tegelijkertijd ook een beetje tegen de verwachting in gaan. Het was een avond waarop het muzikaal alle kanten op kon gaan. Een perfect voorbeeld daarvan was de bijdrage van Rick de Leeuw.
Toen Armand in 1966 het nummer 'Ben Ik Te Min' op single uitbracht, startte volgens Rick de Leeuw de jaren '60 pas echt. Het idee van vrijheid en protest tegen de gevestigde orde kreeg voor het eerst vorm in dit lied. Met een stem als een schorre kikker bracht hij zijn eigen versie die volledig in de spirit van Armand lag en lekker schuurde. Het tegendraadse en eigenzinnige spatte van het podium. De sound van de band bracht het nummer in de deze eeuw en het harmonicaspel van Rik legde de link met jaren '60. Deze combinatie leverde een heerlijk moment op voor de muziekliefhebber. En dan was er nog zijn persoonlijke interpretatie van een andere Nederlandse klassieker.
"Het volgende nummer kennen jullie allemaal. … We hebben er alleen veel betere muziek onder gezet." Hij had het over een lied van de grote wijsgeer een denker André van Duin: 'Er Staat Een Paard In De Gang'. Het startte als slow-rock met een vleugje soul en werd aanvankelijk parlando gebracht. Chris Peeters zorgde geleidelijk aan voor wat meer power in zijn gitaarspel en kreeg daarbij ondersteuning dankzij een vette baslijn van Bert Embrechts en het betere drumwerk van Joost Van den Broeck. 'Er Staat Een Paard In De Gang' kreeg veel meer body dan het origineel en ging van een makke pony naar een briesende, Arabische volbloed in volle galop. Nu we toch stevig aan het rocken waren, was het tijd voor Vlaamse rock van de Kreuners met 'Nu Of Nooit'.
Het moest natuurlijk niet allemaal grof geweld zijn. (Hoe heerlijk dat soms ook kan zijn.) Met' O'Desire'

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

werden we getrakteerd op een gevoelig en melancholisch nummer. Niemand minder dan Beverly Jo Scott zelf had de band vervoegd om het te brengen. Patrick Riguelle startte op akoestische gitaar, maar ruilde die gaandeweg in voor zijn lapsteel. De combinatie met het snijdende stemgeluid van Beverly Jo Scott versterkte de weemoedige sfeer van het lied.
'Girl from the North Country' had een country-vibe en gaf ons het samengaan van de stemmen van Patrick en Beverly Jo. Het werd een pure uitvoering met alleen wat akoestische gitaar van Patrick Riguelle. We werden er helemaal rustig van. De hoogste tijd dus om er nog eens stevig in te vliegen met Beverly Jo's versie van 'I Need a Man to Love'. Jan Hautekiet en Paul Poelmans lieten zich stevig gaan op de toetsen terwijl Beverly Jo Scott zich van haar ruwste kant liet horen.
Nu we het toch over ruigere kantjes hebben, moeten we Ian McCulloch van Echo & the Bunnymen toch ook aanhalen. Ian is op zijn minst een zonderlinge figuur te noemen met een bijzonder Liverpools gevoel voor humor. Zijn ruwe stem moest tijdens 'Brussels Is Haunted' geregeld gesmeerd worden met een paar druppels honing die hij prompt doorspoelde met wat rode wijn. En zo heeft iedereen zijn eigen manier om de stem te onderhouden. Zijn eigengereide houding en ruige stem gaven zijn nummers een lekker donkere laag mee die hits als 'Rescue' en 'Killing Moon' heerlijk eigenzinnig deden klinken.
Voor u zou denken dat dit concert het alleen moest hebben van de gasten, moeten we die idee zeker bijstellen. Als zanger van De Laatste Showband leverde Patrick Riguelle meer dan behoorlijk werk. Een van de mooiste covers van de avond werd trouwens door hem gezongen: 'Where Are We Now?' van David Bowie. Jan Hautekiet zorgde voor een licht psychedelische opening en vervolgens nam de stem van Patrick ons mee op een nostalgische reis naar het Berlijn van de jaren '80. Het was misschien niet het nummer dat je zou verwachten tussen al die rock, maar het paste in 'ons goesting doen'.
Dat brengt ons naadloos bij Alex Agnew. Ook die mocht even zijn eigen ding komen doen. Volledig in het zwart gekleed en met een T-shirt van The Cure bracht hij … 'Rocket Man' van Elton John. Inderdaad. Lees het gerust even opnieuw. Wij verschoten ook van de keuze, maar nog meer van de geweldige uitvoering. Qua stem, timbre, warmte en dialect trok het enorm hard op het origineel. Wie had dat verwacht? En Alex Agnew had er duidelijk erg veel plezier in. Alleen al om deze cover live te horen, was het de moeite om naar de Stadsschouwburg af te zakken. Al de rest was een dikke, vette bonus. Dat krijg je als je topmuzikanten en hun gasten gewoon hun goesting laat doen.
< Sascha Siereveld >
Muzikanten:
Patrick Riguelle (zang, gitaar, lapsteel)
Chris Peeters (elektrische gitaar)
Jan Hautekiet (toetsen)
Bert Embrechts (bas)
Joost Van den Broeck (drums)
Paul Poelmans (toetsen)
Gasten:
Bruno Wyndaele
Ian McCulloch van Echo & the Bunnymen
Beverly Jo Scott
Rick de Leeuw
Alex Agnew
Milow

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.